

Η ΚΡΑΥΓΗ

*Άες το ύψος σου να περιδιαβαίνει
το χώρο και βάσταξε τη θέλησή σου
από την καταστροφή, το δράμα,
που ακούγεται βαθιά σαν κλάμα,
ενός μικρού δρόμου του θανάτου
και η αντίδραση του όχλου είναι~
βάδισε να προλάβεις τη συμφορά
έναν άλλος τύπος κάθε φορά,
που είναι ο ίδιος ψυχικά, έρχεται
να σε υποδεχθεί και να σε συμπεριλάβει
στις κατακτήσεις του~ μα εσύ μην
τρομάζεις
μιας και η φωτιά γλυκιά θα είναι τώρα,
τα όνειρά σου μην τα φράζεις.*

Και τώρα μπορείς να κλάψεις δυνατά,

άφησε τα δάκρυά σου να πλημμυρίσουν
την ψυχή σου

ωσάν ποτάμι, χείμαρος που ρέει απ' τη
συνείδησή σου~

είναι η ώρα του φόβου και του
αναλογισμού,

η στιγμή που χρειάζεσαι αγάπη, του
απολογισμού.

Τι' αυτό χτίζει τα όνειρά σου στην
πραγματικότητα

και την πραγματικότητα στην ψυχή σου,
στο βάθος του μυαλού σου

και μην τρομάξεις, μόνο φώναξε ~

για τις κακολογίες και τις ωραιολογίες,

για την ομορφιά και την ασχήμια,

για σένα και τους άλλους,

φώναξε δυνατά με μάτια θαμπά και
βρεγμένα,

μία κραυγή,

για τη ζωή και το θάνατο.

Σωτήρης,

7-11-1995

Το σύμβολο ~ κατέχει θέση άνω τελείας
στο παραπάνω κείμενο, που βέβαια, δεν
ξέρω αν σου λέει τίποτα τώρα, είμαι
όμως σίγουρος ότι κάπου θα το
συναντήσεις στη ζωή σου,, τα λέμε.